

Temat lekcji : Co możemy zrobić dla innych?(materiał: J. Baran „Bezradność” i Lechosław Kaczmarek „Żebrak”

1. Przeczytaj wskazane teksty z podręcznika (scan)
2. Odpowiedź na polecenia zamieszczone pod tekstami.
3. Odpowiedzi (koniecznie i tylko samodzielne!) zapisz w zeszyte wykonaj zdjęcie i prześlij na mój adres mailowy.

BYĆ CZYMIEĆ 91

z życia twórcy...

Lechosław Kaczmarek (ur. 1955) – poeta. Debiutował w 1972 roku w prasie literackiej. W 1981 roku wyjechał do Francji, później mieszkał w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Po powrocie do kraju osiadł w Poznaniu. W roku 2011 ukazał się jego tomik poetycki *Moje światy*.

Lechosław Kaczmarek
Żebrak

Siedział na Placu Zrozumienia
okaleczony przez życie
wyciągał rękę po dobroć
czasami garściami rzucałą
czasami dla zasady
Byli też tacy którzy na placu tym
znaleźli się przez przypadek
i widząc żebraczą niepełność
czarną rzucali drwinę

Podnosił wtedy twarz
z wypisanym życiorysem
usta z których odszedł uśmiech
oczy po brzeg wypełnione cierpieniem
I stawał się tak wielki
że drwina nie sięgała go

Potem gdy już opuścił głowę
znowu przygasł i szarzał
a za dobroć mówił
dzięki

Lechosław Kaczmarek *Moje światy*, Warszawa 2010

POLECENIA

1. Nazwij uczucia, które towarzyszyły ci w czasie lektury tych dwóch utworów: *Bezradność* i *Żebrak*.
2. Wskaż wersy, które apelują do wrażliwości czytelnika na ludzką krzywdę i tworzą nastrój wierszy.
3. Objasnij znaczenie metafor: „pociąg, który ma już parę lat spóźnienia”, „obolały łachman”, „parę złotych litości”, „siedział na Placu Zrozumienia”, „wyciągał rękę po dobroć”.
4. „Co mogę zrobić...?”. Odwołaj się do kwestii poruszonych w wierszach i przygotuj odpowiedź na to pytanie. Weź pod uwagę swoje realne możliwości działania.

Józef Baran ➔ s. 18

poezja

Bezradność

co mogę zrobić
dla tego dziadka siedzącego
na dworcowym koszu od śmieci
i czekającego na ostatni pociąg który
ma już parę lat spóźnienia

dla tego obolałego łachmana
który słyszy czuje myśli
dla którego ten dworzec
jest ostatnim domem
z domownikami nie znającymi się nawzajem
i śpieszącymi każdy do swojego pociągu

jego twarz ożywia się na chwilę
kiedy wkładam mu do ręki
parę złotych litości
– kupię sobie za to pastylki na ból głowy
i jakoś przeczekam do rana

Józef Baran *Mała kosmogonia*, Kraków 1994

